

Dueslaget

- et moderne epos af Lene Carlskov og Lone Amtoft

*Frit improviseret over Illiaden under studietur i Grækenland 2006
Eventuelle ligheder med personer i virkeligheden er 100 % tilfældige*

Fuglen, den strækmarch-spadserende due, stod stille på pladsen.

Lagde en lort før den pikkede lidt til et franskbrød fra spanden.
Dernæst den så sig omkring, blev forskrækket og vraltede vid're.
Kiggede stumt efter støvlebesparkede medkammerater.
Følte snart vreden, den lueildsbrændende, gløde i brystet.
Tænkte om ikke den rigtigste handling, det være at baske
hidsigt med vingernes flagrende brus mod den nedrige voldsmand.

Dá så den op på støvlernes herre og gyste i dødsangst.
Oldingen smuk som en guddom, gned på sin skaldede isse.
Ivrigt han spejdede efter den bus, der dog snart burde komme.
Thi han var blind for den due der pønsed med mandsmod i hjertet,
alt på en hævn sig at tage og rense sin plettede ære.

Oldingen vinkede mildt de hårfagre ynglinge nærmer'.
Bussen var kommet og tiden til afsked og afrejse inde.
Derfor han æggede de snilde studenter til bussen at tage,
pladserne smukt invadere og leg'jerne spænde til sædet.

Duen, den strækmarch-spadserende, udskreg et truende krigshyl.
Flaksede om på de støvede fliser og hvæssede arrigt
klørerne mod de, af talrige mandfolk, betalt af kommunen,
nedlagte sten, der i fællesskab udgjorde torvets belægning.

Dá tog den gudskønne olding til tale og sagde således:
”Due, du tigger jo inderligt om på min støvle at smage,
sådan som du flagrer rundt og gør store spektakler med næbbet,
pikkende hårdt til min hæl – forventer du dá at jeg lader
ustraffet stå dette overmod, som du forblindet har udvist?”

Talt, så svinged han benet tilbage og sigted omhyg'ligt.
Og da hans øje fandt vejen til målet, berammet og fastlagt,
lod han sin fod fare fremad og tåen var rettet mod måsen
- den, der befandt sig for enden af fuglen, den fjerhamsbeklædte.

Stædigt besluttet på hævn og på forsvar af medkammerater
nægted det frygtløse fjervæsen at stikke halen imellem
benene, men satte rask i et spring for at undvige støvlen.
Dog blev dens krummede næb alvorligt beskadet i flugten:

Læder behandlet med sværte blev presset imellem de tvende
dele af næbbet, som skævsjudt forvoldte den fjerede kriger
smerter langt værre end noget, der kendes af den der beskuer.
Som når en boldspiller falder på banen og kurer på fjæset
hen ad den udlagte grønsvær og smager på græsset med tungen,
triller tre gange på græsset omkring og tar sig til knæet,

råber derefter afmægtig i smerter på dommer og straffe,
alt mens han hoster og spytter de afrevne græsstrå fra munden
ud på den samaritaner, der kommer med førstehjælpskassen.
Således favnedes også den fjerklædte due af afmagt.

Liggende alt på den støvede flise med kraftløse vinger
mærked den styrken forlade sin krop og betænkte at opgi'.
Men med en rallende kurren den påkaldte duernes frue
og på Olympen det hørtes af Kypris, den gyldne gudinde
hende, der kendes blandt samtlige guder som duers beskytter.
Rørt i sit hjerte, hun iled til alfader Zeus for at favne
fast om hans knæ og bede om hjælp til sin fjerede yndling.

Ydmygt hun knælede ned for hans fod og bag plirrende vipper
sås de bedårende øjne, der glimted af arrige tårer.
Endelig tog hun til orde og sagde med bævende stemme:

"Hør mig, almægtige Zeus, du beskytter af visdom og retfærd!
Nede ved bussen på pladsen med talrige kiosker og boder
bliver den tapreste due, som særligt jeg elsker og agter,
kostet omkring af en stymper, hvorledes skal dette jeg tåle?
Lad mig dog hjælpe det kurrende kræ, at man ikke for fremtid
lærer at handle formasteligt mod mine vingede venner."

Talt, da strømmede tårerne over og snart hendes kinder
smykkedes af de krystalklare dråber og Zeus skjalv i hjertet.
Thi hun var dårende dejlig og ganske ulyk'lig at se til.
Hjælpe, det ville han gerne, men kunne dog ikke begræde
duernes voldsomme død, thi for ham var de vingede rotter.
Velovertaget han tog hendes hånd og talte således:

"Skønne gudinde! Gå du ned og hjælp dette baskende fjerkræ;
indgyd det styrke og mod, hvis du kan, men grib ikke til handling.
Hvis det er moirernes vilje at duen skal bide i græsset,
kan hverken gud eller men'ske forhindre dens grusomme skæbne."

Næppe var ordene sagt førend Kypris var fløjet fra bjerget
fuld af forhåbning og glæde. En myg grangiv'ligt hun ligned
og da hun nåede pladsen, hun summed om ho'det på duen
talende ord, der ku' tænde en brændende kamplyst i brystet:

"Ser du hvorledes den nedrige nidding fornedr din race
eller er øjet, såvel som dit næb, blevet såret i kampen?
Snarere er det dit sind, der er svækket og modet er sunket,
siden du ej tør bekæmpe den langsomt spadserende voldsmand!
Jeg, der er myg og langt mindre end du, kan jo snildt klare fyren!"

Talt, hun svirrede op til det gudskønne oldingeansigt,
satte sig mellem hans øjne og borede snablen i panden.
Højt var det udråb han udskreg og højt var det klask, som der fulgte

da han med håndfladen ville forjage det stikkende utøj!

Duen slog øjnene op, da den hørte den voldsomme kampgny.
Så at dens fjende var såret og fægtede iltert med armen.
Følte fornyede kræfter pulsere i årenes netværk,
basked' med vingerne endnu en gang og begyndte sit tilløb
accelererende kraftigt og snart efter var den i luften
rettende kloen mod oldingens nakke med voldsåd i sinde.

Dog blev dens sigte forringet af næbbets ret nye placering.
Ikke den ramte sit offer og angrebet blev en forbier.
Som når en skoledreng, når han har spist sine madder i pausen,
knuger en kugle af sølvpapir hårdt i sin knyttede næve,
for at ta' sigte mod klassens papirkurv i modsatte ende
- eller sin lærer, hvis han er et skarn med uartige tanker,
Dog gør hans manglende boldøje hele projektet forgæves;
kuglen må falde til jorden og målet er stadigvæk uramt.
Således fejlede duen på grund af det skamskudte skævbid.

Oldingen drejede på hælen og stirred forbløffet på duen.
Anede ej at han netop var undsluppet hævnerens anslag.
Let irriteret han tænkte, det godt nok var sørens til fjerkræ,
som havde hjemme på pladsen ved bussen; bestandigt det syntes
at de sku' flagre i ho'det på folk, der tilfældigt passeret!

Dette bemærkede Zeus fra sin himmelske bolig på bjerget,
rynkede kraftigt sit bryn, da han udbrød "Hov hów, Afrodite!"
Talt, snart svæved han ned fra Olympen, forklædt som et vindpust.
Det var hans hensigt at bringe balance i tingenes tilstand.
Og han tog sæde på toppen af bussen, usynlig for alle.

Duen var stadig beruset af hævntørst og baskede atter
med sine vinger og svæved et øjeblik oppe i luften.
Sigtede atter og kasted sig ud i et rasende styrtdyk,
kløvede luftens partikler og greb med de hvæssede kløer
ud efter oldingens øre og dénne gang nåed den målet
- kløerne gennembrød huden og brusken og laved en piercing.

Ørernes ejer skreg op og slog ud efter duen med kejten.
Fjerdyret undveg behændigt og klaprede grusomt med næbbet,
svang triumferende vingerne op mod den stormfulde himmel,
sigtede atter og kasted sig ud i et rasende styrtdyk
rettende kloen mod oldingens næse med voldsåd i sinde.

Oldingen stirrede op efter dyret med rædsel i hjertet,
tog sig til øret og skælvede, alt mens han tænkte på Hitchcock.
Så at den vendte i luften og pønsed på endnu et angreb,
mærkede koldsveden rinde og greb til sin glimrende Blueguide®
Dén som han købte den forrige sommer, før rejsen til Hellas,
dengang han endnu var ukendt med ørigets lokkende ynder.

Derfor han købte den vældige bog, for at tage ved lære.
Den havde hjulpet ham mangan gang før – og i isnende rædsel
knuged han bogen mod brystet, thi hjernen var blevet til budding.

Dá reagerede Zeus fra sit sæde på toppen af bussen.
Duens ubændige hybris bekom ham unægteligt ilde.
Derfor han sendte en strømmende kraft udi oldingens biceps,
indgød ham kamplyst i brystet og ægged ham dernæst til angreb.
Pustede dernæst til Kypris og greb hende håndfast i vingen
- så ku' hun lære det! Duen den kæmped nu atter alene.

Oldingen, smuk som en guddom, forynget af himmelsendt styrke
vendte sit blik mod den arrige fugl og tog bedre om bogen,
frygten var blevet til mod og med luende øjne han vented,
klar til at møde og afværge fjerkræets truende stormløb.

Duen bemærkede intet og troed sig sikker på sejr.
Men da dens farlige klotøj kom susende nærmer' på næsen
smækked han til den med bogen, med ukendt guddommelig styrke.
Ret som Björn Borg, når han smasher til bolden, nær enden af settet
svinger sin ketcher og rammer så strengene synger i slaget,
brøler desuden i vildskab, for bedre sin kraft at fremmane.
Således oldingen knalded til duen, som slyngedes bagud.
Klaskede op imod ruden på bussen, faldt dernest til jorden.
Livsånden flyed af kroppen og mørket kom over dens øjne.

Alfader Zeus så med velbehag duens dramatiske bortgang.
Endelig fandt han, at skæbnens forløb var betimeligt opfyldt.
Dog som en sidste belærende gestus, han indgød den milde
Gudskønne olding at spænde den afdøde due bag vognen,
binde en strik om dens fødder og fæstne til anhængertrækket.
Oldingen fulgte sit indfald og gjorde som guden det ønsked,
børsted da hænderne af og gik ret-ryg-strunk hen mod døren.

Inde i bussen sad snilde studenter på rad og på række
ventende ord med belærende indhold af oldingens læber.
Og da han trådte ad trinnene trende og greb mikrofonen,
jubled de højlydt og klapped og pifted og trampet i gulvet.
Oldingen løftede armene opad og modtog sin hyldest,
tændte på knappen og sagde med rungende stemme som følger:

"Så kører vi!!